...ходить у Львовѣ ...дня (кромѣ недѣль и ... кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адміністрація и Експедиція пôдъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакція ул. Францісканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованй.

Рекламацій неопечатаній вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои“.

Предплата у Львовѣ: въ Адміністраціи „Ґазеты Львôвскои“ и въ ц. к. Староствахъ на провінціи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 134. Недѣля 16 (28) Червня 1891. Рôкъ I.

Письменна и твереза старшина громадска.

Не першій то разъ и не лишь мы звер...али увагу на то, якій неладъ, якй непорядки ...ѣють ся у насъ по сѣльскихъ громадахъ, ба ... по меншихъ мѣсточкахъ. А спытайте такъ ...ершого лѣпшого чоловѣка зъ громады: Чому ...о у васъ таке лихо въ громадѣ? — то вôнъ ...аже вамъ певно на то: Бо наша старшина ...омадска якось не може чи не умѣє собѣ ...ати рады, та не знає якъ завести порядокъ ...ъ громадѣ. Колибъ такъ пошукати за причи...ами того, чому то старшина громадска не ...е дати собѣ рады, то певно знайшлось бы ... богато, але найпершою и може найваж...нѣйшою причиною єсть то, що мало людей, котрыхъ выбирають собѣ громады на старшину, суть люде письменнй и просвѣченй. Яке зъ того лихо выходить, не трудно спôзнати. Спытайте не одного честного, але неписьменного вôйта, чи не скаже вôнъ самъ, що єго урядъ єсть для него страшно тяжкій и що вôнъ охотно бы зъ него скинувъ ся, але щожь робити, коли такъ хотѣла громада и єго собѣ выбрала. Неписьменна старшина єсть нинѣ въ громадѣ и сама собѣ и другимъ немалымъ тягаромъ. Прийде яке письмо — бѣжи зъ нимъ до писаря, чи до школы або до отця духовного, та розпытуй, що то тамъ таке написано; треба що написати або хочь бы лишь пôдписати — шукай зновъ за писаремъ. Ба, кôлько то ще и другихъ єсть трудностей, кôлько клопоту а неразъ и бѣды, особливо, коли прийдесь здавати зъ чогось яку справу, складати або справджувати рахунки. Неписьменному вôйтови на саму згадку о тôмъ ажь голова дурѣє, якъ тутъ дати собѣ раду, що зробити, якъ выраховатись, коли може не одно позабуло ся. Що при такôмъ станѣ рѣчей дѣють ся неразъ мимо волѣ и мимо всякои осторожности зô стороны старшины громадскои всѣлякй надужитя, о тôмъ чей не треба и згадувати.

Поглянь мôжь теперь, якъ може неписьменна старшина громадска впливати на внутрѣшный ладъ въ громадѣ, на просвѣту людей и на моральне ихъ поведенє. Справы громадскй залагоджують ся неразъ въ коршмѣ, въ селѣ иде все по давному, піяньство процвитає, розбоѣ и крадежѣ на порядку дневнôмъ, а люде жалують ся, та на кого? — зновъ на старшину, на вôйта, хочь вôнъ неразъ може и честна та добра людина, и тôлько та одна єго бѣда, що неписьменный. Чи можна дивувати ся, що єго тягне до коршмы робити людемъ справу, коли тамъ прецѣ знайде бодай хочь трохи письменного жида, котрый єму въ чôмъ поможе? Чи можна жадати вôдъ чоловѣка, котрый самъ нѣчого не видѣвъ и нѣчого не знає, якъ то буває въ свѣтѣ, бо и зъ книжокъ о тôмъ не може довѣдатись, щобы вôнъ заводивъ въ селѣ лѣпшй порядки? Неразъ жалують ся люде на старшину громадску, що она противна читальнямъ. Нема въ тôмъ по части нѣчого дивного. Люде, що не умѣють самй читати, або хочь бы и умѣли, але не мають на тôлько просвѣты, щобы могли вынести якусь користь для себе зъ того, що читають, не радо дивлять ся на то, коли другй до того берутъ ся, бо уважають то зъ однои стороны за рѣчь непотрѣбну, а зъ другои, яко несвѣдущй, боять ся, щобы зъ того не вийшло якесь лихо, бо боять ся одвѣчальности за то. Мы самй були свѣдкомъ того, якъ неписьменный вôйтъ вôдобравъ власному сынови найневиннѣйшу въ свѣтѣ книжку, бо напудивъ ся, що зъ того буде якесь лихо. А коли мы єго спытали, чогожь посылавъ сына до школы, то вôнъ сказавъ на то, що тогды бувъ такій наказъ; теперь же сынъ не ходить до школы, то єму и не треба книжки.

Колижь въ старшинѣ громадскôй до темноты прилучить ся ще и піяньство, що — не во гнѣвъ нѣкому сказавши — такожь не разъ буває, то бѣда вже готова: тогдѣ вже и цѣла громада, хочь бы колись и порядна та статочна, ледащѣє та пôдупадає. А нѣчого дивного, що зъ темнотою и піяньство поступає. Не въ однôмъ селѣ скажуть вамъ: То бувъ дуже порядный и тверезый чоловѣкъ, та розпивъ ся ажь вôдъ коли ставъ вôйтомъ. Та не почестный урядъ старшины громадскои тому виненъ а зновъ лише темнота, котра змушувала ити до коршмы, не лишь по раду до Мошка, але и по потѣху.

Певно, що то не всюды такъ зле якъ мы ось тутъ розказали; певно, що въ многихъ громадахъ знайдесь старшина, котра хочь неписьменна, а мимо того и твереза, и розумна, и

6

УЛЯНА.

Полѣска повѣсть.

Й. И. Крашевского.

(Дальше).

Той тихій вечеръ впливавъ на Тадея, окруживъ єго споминами минувшости — нагадавъ єму проведенй на тôмъ мѣсци вечеры єго молодости, материнй пестощѣ, батьковй пересторогы, нагадавъ молодечй мрѣѣ. И вôнъ зôтхнувъ. А биля него дало ся чути друге зôтхненє: Уляна вхопила єго за руку, цѣлуючи єи.

— А! то ты, Уляно!

— А! то я, мôй пане и соколе. — То я нова, я зъ тобою!

— А якъ ты зайшла сюды?

— Якъ? прилинула! хиба я знаю! Не могла довше выдержати: — безъ тебе якъ безъ хлѣба минѣ теперь не выжити.

А Тадѣй пригорнувъ єи вже въ горячй обôймы, вже мовчали, а про ихъ чутя говоривъ лишь важкій вôддихъ, говорили розпаленй очи и стисненй долонѣ.

— А! запытавъ по хвили Тадѣй — дежь ...ой чоловѣкъ? вернувъ прецѣнь?

— Поѣхавъ знову, вôдповѣла зъ явною утѣхою жѣнка.

— Якъ то? куды?

— Єго выслали по жовнѣрôвъ.

— Вôнъ знає о всѣмъ?...

— Знає, знає! та що зъ того? Вчера побивъ мене навѣть. Ще маю синцѣ....

— Смѣвъ тебе вдарити?

— О! Се мене не болѣло — а нинька й зовсѣмъ вже забула, прецѣнь то за васъ мене бивъ.

Тадѣй почувъ на очохъ слезы, а въ серци гнѣвъ.

— И якъ ты вôдважила ся прийти сюды — коли всѣ дивлять ся на тебе?

— Нехай дивлять ся, нехай собѣ бачуть — вôдказала жѣнка, обняла єго въ дикôмъ порывѣ и глянула на него тыми очима, котрыми знала такъ чудно до него промавляти. — А хочьбы мене и вбили- — Минѣ однаково. — Прецѣнь паньска любовь кôнчить ся завсѣгды такъ: смертію, смуткомъ. — Є за що вôдплакати, є за що и вмерти. — Королику мôй, соколе мôй, говорила далѣ — я бѣгла до тебе, якъ давнѣйше до дѣточокъ — всѣ бачили, всѣ показували пальцями, а я ходила, а я бѣгла, я на нѣщо не зважала — о! я тебе такъ люблю!

Она говорила се зъ жаромъ на устахъ, зъ жаромъ въ очохъ. Груди пôдъ бѣлою свитою пôднимали ся и опадали, якъ на озерѣ филѣ, руки дрожали вôдъ зимна, то зновъ горячй, немôчнй опадали безсильно; она сама здрôгнула ся якъ вôдъ чутя болю.

— Ходѣмъ вôдси — сказала по хвили придавленымъ голосомъ; — ту моглибъ насъ побачити, ходѣмъ до хаты огородника.

И пойшли мовчки туды, де пôдъ старою грушою стояла стара, опущена хатина.

Коли посѣдали одно поручь другого, промовивъ до неи Тадѣй:

— Припадкомъ бувъ я вчера пôдъ коршмою, коли твôй чоловѣкъ, батько та свекоръ нараджували ся межи собою и чувъ, якъ они вôдгрожували ся минѣ. — Не бою ся ихъ; скажи минѣ, хто перший прискаржививъ тебе передъ чоловѣкомъ?

— Въ людей котячй очи — вôдповѣла жѣнка — они знають всьо якъ зазуля и всьо якъ она выговорять, не потрафлять здержати языка. Старый батько и Оксенѣвъ братъ заразъ єму розповѣли. Выбивъ мене, коли вийшовъ зъ коршмы на улицю, я мусѣла сховати ся ажь до сестры Марины и доперва надъ раномъ повернула до хаты. Але не дôткнувъ мене бôльше, бо я брала ся боронити.

— Скажи минѣ — перебивъ Тадѣй, все такъ бути не може — що пôчнемо зъ собою?

— О! абожь я знаю. — Най буде, що хоче, въ тôмъ не моя голова. — Я твоя, твоя й воля. — Колибъ такъ чоловѣкови трохи попустили, або звôльнили єго вôдъ роботы, можебъ и мовчавъ. А! та чи я знаю!

— Нѣ, вôдповѣвъ Тадѣй — ставъ бы ще зухвалѣйшій.

— Робѣть, що хочете — промовила Уля-

умѣе собѣ якось порадити, ба, хочь сама не умѣе нѣ читати, нѣ писати, то все таки допильнуе того, щобы бодай подростаюче поколѣне стало инакше, щобы бодай оно провидѣло и жило на свѣтѣ якъ Богъ приказавъ; але все таки треба бы, щобы теперь, коли надойдуть выборы старшинъ и радъ громадскихъ наши громады сѣльски глядѣли на то, щобы выбирати людей письменныхъ и тверезыхъ, людей, котри въ теперѣшныхъ тяжкихъ часахъ зумѣлибы не то удержати въ громадѣ спокой и порядокъ, але и заводити въ нѣй новый лѣпшій ладъ та котри устерегли бы громаду водъ всѣлякихъ стратъ, котри — якъ то кажуть — умѣли бы дивитись на пальцѣ и не допускали до спроневѣрень та розтраты громадского майна, якъ на жаль часто у насъ дѣе ся.

При сѣй нагодѣ хотѣли бы мы ще на одно звернути увагу. Численни досвѣды особливо по нашихъ мѣстахъ и мѣсточкахъ поучили, що жидовска господарка въ громадѣ не конче добра. Коломыя, Дрогобичь, Добромиль на то найлѣпши доказы а мабуть знайшлось бы ще и больше, тожь при выборахъ до радъ громадскихъ треба мати и на си досвѣды пильну увагу. Чому замѣсть лихого радного жида оставляти лѣпшого радного-христіянина. Хиба то вже мѣжь христіянами такъ нѣгде не можна знайти людей такъ само розумныхъ якъ жиды? Отсихъ кольна словъ уважали мы за потрѣбне вже заздалегодъ высказати, щобы завчасу звернути увагу нашихъ громадъ, якъ мають брати ся до дѣла.

Рада державна.

(31-те засѣдане палаты пословъ зъ дня 26 червня). На початку засѣданя водчитано письмо ґр. Таффого взываюче палату до выбору членовъ спольныхъ делеґацій. Опосля розпочалась дебата надъ внесенемъ пос. Пернерсторфера въ справѣ знесеня стану выимкового. Справоздавець Соммаруґа поставивъ резолюцію, въ котрой палата высказуесь за якъ найскоршимъ знесенемъ истнуючои ще части розпоряджения. — Пос. Пернерсторферъ доказувавъ, що въ Австріи нема анархістовъ а рухъ роботничій въ Австріи есть зовсѣмъ законный и отвертый.

Президентъ міністровъ ґр. Таффе признавъ спокойный тонъ бесѣды Пернерсторфера и сказавъ, що правительство ще въ сѣчню хотѣло знести станъ выимковый, але водтакъ постановило чекати ажъ до 1 мая. Теперь правительство знесло дотычне розпоряджене, бо есть того переконаня, що станъ выимковый повиненъ лишь доти бути, доки водносины не поправлять ся. Правительство признае, що водносины теперь поправились. Выдаленымъ буде можна дозволити вернути назадъ, коли о то будуть просити. Правительство не обстае на разѣ за закономъ противъ соціялістовъ, але скоро покажесь потреба, то буде домагати ся его ухваленя. По промовѣ ґр. Таффого ухвалено резолюцію Соммаруґи значною большостію голосовъ.

Опосля розпочалась дальша дебата буджетова. При титулѣ „полиція", промавлявъ пос. Масаржікъ и жалувавъ ся на строге поступоване поліціи зъ роботниками и прасою роботничою. Пос. Ліґеръ говоривъ въ дусѣ антісемітскомъ и полемізувавъ зъ Пернерсторферомъ. Въ дальшой дебатѣ обговорювано титулы: „державна служба будовнича", „будова дорогъ", „будовлѣ для адміністраціи". Богато бесѣдниковъ промавляло за реґуляціею рѣкъ и засаджуванемъ лѣсами пустыхъ мѣсць. Заступникъ правительства Ротке заявивъ, що реґуляція сплавныхъ рѣкъ буде коштувати 56 міліоновъ зр. и буде розложена на 10 до 20 лѣтъ. По сѣмъ перервано засѣдане а слѣдуюче назначено на нинѣ.

Молодоческій клюбъ радивъ вчера дуже довго на тайномъ засѣданю надъ Вашатымъ и высказавъ ему одноголосно нагану за его послѣдну бесѣду.

Перегладъ політичный.

Выступлене посла Вашатого въ дебатѣ надъ роздѣломъ „выдатки на спольни справы", есть все ще предметомъ дискусіи ческои и нѣмецкои прасы. *Politik* доносить, що молодоческій клюбъ довѣдавшись, що Вашатый думае промавляти, зобравъ ся заразъ на нараду и ухваливъ одноголосно заборонити промавляти, а на случай, колибъ вонъ все таки промовивъ, то клюбъ постановивъ выйти зъ салѣ. Мимо того Вашатый промавлявъ и то стало ся причиною, що пос. Тільшеръ давъ звѣстне вже заявлене. Водносины въ молодоческомъ клюбѣ мають бути дуже напружени.

Польски ґазеты доносять, що фактъ, що польски ґазеты, оскорблени однымъ зъ комунікатовъ кола польского, постановили не оголошувати комунікатовъ кола, выкликавъ у Вѣдни велику сензацію.

Межи сѣльскимъ народомъ на Угорщинѣ, видко, розширилась дуже аґітація соціялістична, коли въ Батоніи прийшло ажъ до грозныхъ розруховъ. Власти арештували тамъ теперь только людей, що всѣ арешты переповнени и значну часть людей треба було водставити ажъ до арештовъ въ Сеґединѣ. Зъ Будапешту доносять, що въ Апача-Щайлені выбухнувъ такожь бунтъ селянъ и на мѣсце бунту треба ажъ було выслати войско.

Нов. Время каже, що авдіенція дана Е. Вел. Цѣсаремъ Францъ Іосифомъ кн. Фердинандови болгарскому а водтакъ и заказъ граня россійского имну на ческой выставѣ, то якъ бы колене шпильками, обчислене лишь на то, щобы розбудити Россію зъ еи спокою и спонукати еи до переговоровъ въ справѣ болгарской. Але то колене не поможе нѣчого. Россія не хоче вести нѣякихъ переговоровъ въ справѣ болгарской а вѣденьскій кабінетъ нехай не пробуе ставити формально на порядокъ дневный признаня кн. Фердинанда Кобурґского, бо ровнодушность Россіи не значить ще, що она погодить ся зъ очевиднымъ нарушенемъ берлиньского договору.

Зачувати, що правительство россійске постановило давнымъ чужинцямъ и жителямъ привисляньского краю заказати купувати недвижимости на Волыни. Ґубернаторъ мае навѣть одержати власть такимъ людямъ водбирати ихъ посѣлости.

Ґен. Анненковъ, котрый занимае ся бодовою зелѣзницѣ сибірскои, сказавъ корескпондентови париского *Figar-a*, що колибъ пошло зовсѣмъ посля его пляну, то зелѣзниця була бы до чотирохъ лѣтъ готова и тогды можна бы зъ Лондону въ 20 днѣвъ заѣхати до Шанґаю.

Атиньски ґазеты нотують зновъ зъ досыть великою певностію вѣсть о заручинахъ россійского наслѣдника престола вел. кн. Николая зъ другою зъ ряду донькою грецкого короля княж. Маріею. Вѣсть та ходила ще 1889 р. але грецка княжна есть ще и нинѣ такъ молода, що колибъ дѣйстно були якись пляны вОддати ей за царевича то водносились бы они хиба до будучности. Впрочомъ царевичь и княж. Марія суть такъ близько спороднени зъ собою, що на ихъ одружене треба бы ще дозволу св. синоду а того доси нѣхто ще не запитувавъ.

на, я — доки мене не припнуть, не запруть, — приду до васъ, а и такъ урвалабъ ся, водбила, водгрызла. — Не выжити минѣ безъ васъ, якъ рыбѣ безъ воды.

И зновъ тулила ся до его груди, и зновъ цѣлувала его по рукахъ и плакала зъ радощѣвъ и пригортала и обнимала его зъ несказанымъ жаромъ. Була майже шалена. Тадея обгорнувъ такожь той огонь — а такъ и не счулу ся, якъ коротка, що разъ то холоднѣйша, весняна ночь, облита росою и сповита мраками, зближала ся идъ концеви. Вже други пѣвнѣ проспѣвали, а на небѣ заняла ся ранна зоря, коли Уляна вырвала ся зъ обоймовъ и помчала берегомъ озера. Перемерзлый, смутный, задуманый Тадѣй войшовъ отвертыми дверми назадъ до своеи пустои домовки. Вже розвиднѣлось а вонъ ще не заснувъ — ходивъ, думавъ, о собѣ, о нѣй, о еи пристрастной любови, якои впередъ не зазнавъ и въ мрѣяхъ.

— О! подумавъ — то хиба чаровный сонъ, хиба привидъ: — така любовь у такои жѣнки, така душа подъ свитою — таки очи у простои хлопки. А! чомужь она не вольна — нехай бы цѣлый свѣтъ говоривъ, нехай бы вылили на мою голову всѣ помыѣ своеи погорды — я бувъ бы зъ нею щасливый, я пестощами зробивъ бы зъ неи ангела, навчивъ бы еи думати — я нею здивувавъ бы свѣтъ. — Только, що тогды, подумавъ знову, она напевно охолонулабъ, она зрадила бы мене, якъ тамта, она не потрафилабы вже такъ любити. Нѣ — лѣпше, що она така, якою выросла дико надъ берегомъ сего озера, подъ тыми чорными борами. Она щира, она е собою — у тамтомъ свѣтѣ не пытай пожертвованя и щирости! Тамти шукають чоловѣка, свободы, оплесковъ, не чують нѣчого, кромъ самолюбства. То царицѣ, котрымъ здаеся, що цѣлый свѣтъ сотвореный для нихъ — зъ порожнымъ серцемъ, але за те зъ горячою головою...

Такъ думавъ Тадѣй, бо зо згадкою Уляны помѣшала ся згадка тои давнои пригоды, серце его зайшло останкомъ розбурханои а доси ще не перетравленои жовчи.

— Чижь треба було того, сказавъ въ конци, щобы я попавъ такъ нещасливо на свою власну крѣпачку, на невольну. Мене переслѣдуе якась непонята судьба — чи я еи шукавъ? — але по що нарѣкати? дякувати радше припадкови — нѣ — най буде, що мае бути — такъ добре. Хто знае, чи обойде ся, безъ крови и огню пята дѣя драмы! тымъ лѣпше — бо и щожь варта жите безъ житя, безъ пригодъ, що варта жите безъ чутя и зворушень? Ти послѣдни слова малювали найлѣпше душевный настрой бѣдного загорѣльця! его томила спрага — и вонъ хотѣвъ напити ся, хочьбы крови и слѣзъ.

Тыждень минувъ незамѣтно, пролетѣвъ летомъ сокола, майнувъ блыскавкою — о! часъ — то чудотворець — якъ широкій вонъ деколи, а якъ часто знову гадиною звужуе ся для бѣдного чоловѣка.

Жите то вѣкъ, жите то хвилина — въ щастю, сказавъ бысь, выпивае тебе часъ великими полыками, въ горю цѣдить по капельцѣ. — Давно знають о томъ люде! а все здае ся имъ се дивне, а все повтаряють зачудовани: якъ той часъ минувъ.

Тадѣй запорпавъ ся нинька въ своѣмъ и не думавъ про завтра: она такъ само, больше ще, дика коханка, пила зъ чаровнои криницѣ, якъ у спеку звѣръ, котрого не водженешь водъ воды стрѣлою, смертію не водстрашишь.

Въ подсычуваню кождои пристрасти бувае така хвиля забутя, заслѣпленя та ровнодушности до всього, що не е пристрастію и не мае зъ нею нѣякои звязи. Ба й се, що дальше водъ неи, хочь бы и була мѣжь тымъ яка звязь — водтручуе, забувае умисно; не хоче затемнювати свого неба хмарами, що завсѣгды надходять за скоро. Легко поняти душевный настрой пристрастнои жѣнки, що вперве гасила незнану ѣй навѣть доси спрагу; она не понимала, чомубъ не заспокоити ѣй жажды розкоши, не бачила завады, перешкоды, запоры — була то проста, пристрастна жѣнка — очима ангелъ, але тѣломъ и волею звѣря. Та й якъ чудово було ѣй зъ тою палкою, зъ тою невгамованою, щирою и майже безвстыдною пристрастію! де побачити таку любовь нинѣ?

(Дальше буде.)

Сими днями утекло зъ Сербіи ажь 41 дезертировъ войсковыхъ до Земуня на угорску сторону. Они розповѣдають, що офіцыры надъ ними страшно збиткуються. Сербскій міністеръ войны зарядивъ строге слѣдство.

Сербскій король Александеръ скôнчить завтра свои испыты зъ предметôвъ ґімназіяльныхъ, а вô второкъ выбересь въ супроводѣ реґента Протича черезъ Пештъ и Вѣдень до Парижа до свого батька.

Болгарскій аташе войсковый въ Бѣлградѣ майоръ Димитрієвъ выѣхавъ на своє становище.

Новинки.

Именованя. Є. Вел. Цѣсарь зволивъ ласкаво заименувати надзвычайного проф. зоольоґіи и анатоміи порôвнавчои, дра Ант. Вержейского звычайнымъ професоромъ зоольоґіи на університетѣ въ Краковѣ.

— **Ц. к. Намѣстництво** знесло свôй заказъ зъ дня 7 червня с. р. и позволило вôдъ теперь набирати и выладовувати звѣрята ратичнѣ на стаціи зелѣзничôй въ Самборѣ.

— **Є Екец. п. Намѣстникъ,** гр. Бадени выѣхавъ нинѣ до Кракова, щобы бути присутнымъ пôдчасъ перегонôвъ кôньскихъ.

— **Преосв. Ю. Куйловскій,** выѣхавъ въ понедѣлокъ дна 22 с. м. на свѣжій воздухъ до Ненадовы. Въ добре поинформованыхъ кругахъ говорять, що преосв. еп. Куйловскій буде именованый епископомъ станиславôвскимъ.

— **Ректоромъ університету львовского** на рôкъ 1891/92 выбрано проф. дра Авг. Балясіца.

— **Громадѣ Трубчинъ** въ повѣтѣ борщѣвскôмъ дарувавъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Рада мѣста Львова** на вчерашнôмъ засѣданю ухвалила мѣжь иншимъ удѣлити на вакаційнѣ кольоніи для хлопцѣвъ 750 зр., а для дѣвчатъ 350 зр. субвенціи.

— **Змѣны въ нотаріятѣ.** П. Володимиръ Левицкій, кандидатъ нотаріяльный въ Станиславовѣ, именованый заступникомъ станиславôвского нотаря, п. Игн. Збрасселя, на часъ его трѣмѣсячнои водпустки и обôйме своє урядованє зъ днемъ 1 липня с. р.

— **О. Мих. Мрицъ зъ Перемышля** жертвувавъ на будову церкви коло Народного Дому у Львовѣ и на будову дому „Просвѣты" по 25 зр., разомъ суму 50 зр.

— **Громада Королѣвка** надъ Прутомъ коло Коломыѣ купила часть обшару дворского въ Королôвцѣ. А що громада невеличка и въ цѣлôй окрестности майже найбѣднѣйша, та не мала на купно готовыхъ грошей, то одержала, за щирыми заходами Вп. маршалка п. Романа Пузины и Всч. оо. Крушельницкого зъ Назôрнои та Войнаровского зъ Пядикъ на довшу сплату значнѣйшу позичку въ краєвôмъ банку.

— **Бурѣ и грады** Послѣдными днями понесло мѣсточко Угнôвъ черезъ градъ великѝ шкоды. Засѣвы знищенѝ майже зовсѣмъ. Шкоду оцѣнюють на 50.000 зр. — Вôдъ Бирчи знову доносять о хмароломѣ, котрый навѣстивъ недавно сю околицю. По кôлькохъ хвиляхъ наповнились улицѣ и подвôря водою на метеръ высоко, котра втиснула ся такожь до домôвъ, стодôлъ и стаєнъ, затоплюючи та забираючи дрôбъ, безроги и дрôбнѣйшу худобу. Рѣка прибула, а перервавши греблю и мôстъ, залила всѣ дооколичнѝ поля и такъ позаносила намуломъ, що нѣгде не видно нѣ збôжа, нѣ ярины, нѣ навѣть травки зеленои. Люде въ розпуцѣ пытають, що то буде! — Въ повѣтѣ надвôрняньскôмъ выбивъ градъ 20 н. ст. червня засѣвы въ громадахъ: Фиткôвъ, Майданъ горѣшный, Тарнавиця и Назавишôвъ.

— **Самоубійства.** Дня 17 с. м. позбавивъ себе житя выстрѣломъ зъ карабіну комендантъ постерунку жандармеріи въ Олеську, Боровскій, загально любленый чоловѣкъ и совѣстный у выповнюваню своихъ обовязкôвъ. Яка була причина того самоубійства, годѣ знати. — У Львовѣ повѣсила ся въ кухни дня 26 с. м. 17 лѣтна служниця Анна Панчакъ зъ Горожаны, мабуть зô страху передъ наслѣдками обманьства, якого допускала ся послѣдными часами при купнѣ віктуалôвъ для своихъ хлѣбодавцѣвъ.

— **Нагла смерть.** Въ однôмъ шинку львôвскôмъ, приватный офіціяліста 63-лѣтный Игн. Кампфъ зъ Замулиняца, напивши ся позавчера въ полудне содовои воды, нагло ослабъ, и помимо швидкои помочи лѣкарскои померъ, якъ орекли лѣкарѣ, на ударъ серця.

— **Стережѣть ся злодѣя!** Зъ львôвского криміналу утѣкъ Иванъ Семеновичь, родомъ зъ Камѣнки, лѣтъ 28, зросту низького, темнобѣлявый, очи пивнѝ, борода и вуса обголенѝ. Семеновичь є засудженый за злодѣйство и обманьство на два роки тяжкои вязницѣ; хто бы его придыбавъ, нехай вôддасть въ руки властей.

— **Звѣрска мати.** Львôвска, 25-лѣтна зарôбниця, Анна Коцьолекъ, вынесла опогды свою двомѣсячну дитину до Скнилова, а покинувши єи тамъ на пустôмъ пасовиску, сама утекла. Припадково бачивъ се Стефанъ Кабинъ зъ Любѣня, догонивъ погану матѣрь и, разомъ зъ дитиною, спровадивъ до Львова. Коцьолкову увязнено а немовля примѣщено въ шпиталику св. Софіи у Львовѣ.

— **Льокальнѝ зелѣзницѣ.** На завôзванє краєвого Выдѣлу скликавъ маршалокъ повѣтовои Рады перемыскои, кн. Адамъ Сапѣга на день 23 с. м. на нараду переднѣйшихъ властителѣвъ дôбръ зъ повѣтôвъ перемыского, добромильского и березôвского, щобы высказали свои гадки, що до будовы льокальнои зелѣзницѣ въ тыхъ повѣтахъ. По довгôй нарадѣ признано потребу для економічного розвитку сихъ повѣтôвъ и пôднесеня продукціи рôльничои слѣдуючихъ шляхôвъ: 1. щобы лучивъ Перемышль зъ Сянокомъ зъ шляхомъ на Красѣчинъ Вôльшаны, Бирчу; 2. шляху на Дынôвъ, входячого въ истнуючій вже шляхъ зелѣзницѣ державнои; 3. вкôнци потрѣбно шляху вôдъ Дынова до Преворска або Ярославля.

Всячина.

— **Въ медвежôй клѣтцѣ.** Вчера подали звѣстку про служницю Катарину Вольфъ въ Франкфуртѣ, котра очевидно въ приступѣ божевôльства — кажуть, що зъ якоись великои розпуки, зôйшла зъ розуму — розôбравшись влѣзла до клѣтки, де бувъ бѣлый медвѣдь и тои єи тамъ живцемъ роздеръ. Не першій то вже того рода случай. Може 20 лѣтъ тому назадъ стало ся въ Бернѣ въ Швайцаріи таке: Мѣсто Берно („Бернъ" значить то само що наше слово „медвѣдь") держить зъ давенъ давна на якусь стару памятку медведя въ клѣтцѣ. Одного дня пôдъ вечеръ прийшли до тои клѣтки два Анґлійцѣ, а оденъ зъ нихъ бувъ трохи пôдпитый, и стали дразнити медведя. Але що при клѣтцѣ не було сторожа, а той пôдпитый бувъ добрый „боксеръ" (умѣвъ бити ся на кулаки), то и влѣзъ до клѣтки побороти ся зъ медведемъ. На нещастє медвѣдь бувъ ще лѣпшій боксеръ и поваливъ зухвалого Анґлійця на землю, а другій Анґлієцъ видячи, що дѣє ся зъ его товаришемъ, пустивъ ся до мѣста зъ страшнымъ крикомъ о помôчь. Але що его нѣхто не розумѣвъ, чого вôнъ кричить, то закимъ люде збѣгли ся, то зъ его товариша були лишь кости. Другій такій случай бувъ 1875 р. въ Парижи. Тамъ влѣзъ бувъ чи може упавъ до клѣтки зъ двома медведями якійсь молодый чоловѣкъ, а коли схопивъ ся зъ землѣ, стали вже пôдходити до него медведѣ. Вôнъ тогды зъ страшнымъ крикомъ залѣзъ десь въ якійсь кутикъ. Доокола клѣтки стояло множество людей и тѝ стали теперь медведямъ кидати то хлѣба, то страшити ихъ, щобы ихъ не пустити до того чоловѣка, але нѣчого не помагало. Ажь оденъ воякъ мавъ на тôлько притомности, що ставъ лѣзти на клѣтку и тымъ звернувъ на якійсь часъ увагу звѣрятъ на себе. Але незадовго звернулись медведѣ знову до того, що бувъ вже въ клѣтцѣ. На щастє надбѣгли сторожѣ и оденъ зъ нихъ спинивъ зелѣзнымъ дручкомъ одного медведя, а другій медвѣдь приступивъ до чоловѣка, котрый страшно кричавъ и бивъ ногами та руками, обнюхавъ его лишь зъ далека та придививъ ся ему а вôдтакъ вôдступивъ ся. По хвили принесено драбину и выдобуто чоловѣка зъ клѣтки; въ клѣтцѣ лишивъ ся лишь его капелюхъ, котрый медведѣ въ куснѣ подерли.

— **Для курцѣвъ.** Зарядъ тютюневый оголосивъ теперь подрôбнє справозданє зъ обороту торговлѣ циґарами, зъ котрого показуєсь, що куренє дешевыхъ папиросôвъ величезно зôбльшило ся а число курцѣвъ циґаръ стоить майже на рôвни. Въ послѣднôмъ роцѣ продано 1114 міліонôвъ циґаръ, а 1048 міл. папиросôвъ. На циґарахъ збôльшилась продажь о 28 міл. а на папиросахъ о 153 міл. штукъ. Зъ циґаръ курено майже выключно лишь одну сорту найбôльше т. зв. „мѣшанѝ заграничнѝ" и выкурено за рôкъ 403 міл. або о 134 міл. штукъ бôльше якъ минувшого року. Трошки збôльшилась консумція циґаръ званыхъ реґалітасъ, трабукко и порторіко. Всѣ прочѝ сорты вôдъ часу пôдвысшеня цѣны циґаръ упали. Брітаніка выкурено за послѣдный рôкъ о 1 и чверть міліона штукъ менше, куба по 6 кр. о 1·7 міл., куба по 5 кр. о 14 міл., вірджінія о 9 міл., циґара по 2 кр. о 48 міл. а т. зв. „довгѝ" о 33 міл. штукъ менше.

Вѣсти епархіяльнѝ.

Аеп. Львôвска.

Презенту на Камѣнь одержавъ о. Алекс. Петровичь.

Введеный яко парохъ Сморжого о. Францъ Громадка.

Въ пропозицію на Млыниска принятый о. Іос. Мартинецъ, завѣдатель Перевôзця.

Митр. консисторія вставила ся до президіи намѣстництва о згоду на канон. институцію о. Ив. Палѣєва на Перевозецъ.

Позволенє до испыту конкурсового одержали оо. Ник. Копачь, парохъ Бобщанъ; Кароль Бардинъ, завѣдатель Жупаня, Григ. Купчиньскій, сотрудникъ въ Поморянахъ; Викт. Цебровскій, сотрудникъ въ Прошовôй; Юст. Сухаровскій, сотрудникъ въ Городку и Мих. Муссора, сотрудникъ въ Рыбнику.

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

27 червня	Львôвъ	Терно-пôль	Пôдволо-чиска	Ярославъ
Пшениця	9 — 10·40	9·— 10·—	9·— 9.85	9·50 11·—
Жито	7·——7·30	6·80—7·—	6·75—6·90	7·——7·50
Ячмѣнь	7·——7·30	6·-- 10·75	5·75—6 50	6·25—7·25
Овесъ	7·50—7·80	7·——7·25	6·40—6·75	7·50—8·—
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9 75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12.—13 50	12·—13.—	12·—13·—	12·2513·60
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	18·—19·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ вôдъ 18 — до 19 50 зл.

Овесъ пошукує ся.

Хмель вôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Телеграмы.

Вѣдень 27 червня. Вашатый выѣхавъ зъ Вѣдня и въ наслѣдокъ ухвалы молодоческого клюбу, складає свôй мандатъ. — Міністерство рôльництва закупило добра Надвôрна вôдъ кредитового заведеня земского.

Прага 27 червня. Комісія для розмеженя округа прагского высшого суду придѣлила мѣшану громаду Тшебницы мимо протесту Нѣмцѣвъ до ческого округа.

Берлинъ 27 червня. Пос. Косцельскій думає зъ кôлькома товаришами утворити нову антіклерикальну партію польску прихильну правительству.

Бѣлградъ 27 червня. Вернувъ тутъ Трікупісъ зъ Софіи и кажуть, що вôнъ не конче вдоволеный зъ своєи гостины въ Болгаріи, бо мабуть переконавъ ся, що трудно погодити болгарскѝ стремленя зъ грецкими и сербскими.

Парижъ 27 червня. Часть пекарѣвъ зробила страйкъ, въ наслѣдокъ чого войсковѝ пекарнѣ мусять доставляти хлѣба. Нинѣ розпочинають страйкувати челядники рѣзницкѝ.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.